ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 10ης Μαρτίου 2005 *

Στην υπόθεση C-469/03,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ, την οποία υπέβαλε το Tribunale di Bologna (Ιταλία), με απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 10 Νοεμβρίου 2003, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά του

Filomeno Mario Miraglia,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από την R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, και τους R. Schintgen (εισηγητή) και P. Kūris, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Δεκεμβρίου 2004,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο F. M. Miraglia, εκπροσωπούμενος από την N. Trifirò, avvocatessa,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. Aiello, avvocato dello Stato,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους Μ. Απέσσο και Ι. Μπακόπουλο, καθώς και από την Μ. Τασσοπούλου,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Muñoz Pérez,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους R. Abraham και G. de Bergues, καθώς και από την C. Isidoro,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις H. G. Sevenster και J. van Bakel,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Kruse,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους E. de March και W. Bogensberger,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 54 της Σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19, στο εξής: σύμβαση εφαρμογής), η οποία υπογράφηκε στις 19 Ιουνίου 1990 στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε κατά του F. M. Miraglia, ο οποίος κατηγορείται ότι οργάνωσε, με συνεργούς, τη μεταφορά στην Μπολόνια ναρκωτικών ουσιών τύπου ηρωίνης.

Νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν

3 Κατά το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτήθηκε με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: πρωτόκολλο), δεκατρία κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων καταλέγονται η Ιταλική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εξουσιοδοτούνται να θεσπίσουν στενότερη συνεργασία μεταξύ τους στο πεδίο ισχύος του κεκτημένου του Σένγκεν, όπως αυτό προσδιορίζεται στο παράρτημα του πρωτοκόλλου αυτού.

4 Στο κεκτημένο του Σένγκεν, όπως έχει καθοριστεί, καταλέγονται, μεταξύ άλλων, η συμφωνία μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 13, στο εξής: Συμφωνία του Σένγκεν), καθώς και η σύμβαση εφαρμογής.

5 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου ορίζει ότι από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ το κεκτημένο του Σένγκεν έχει απευθείας εφαρμογή εντός των δεκατριών κρατών μελών που αναφέρονται στο άρθρο 1 του πρωτοκόλλου αυτού.

6 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του πρωτοκόλλου, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε στις 20 Μαΐου 1999 την απόφαση 1999/436/ΕΚ, για τον καθορισμό, δυνάμει των οικείων διατάξεων της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της

Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της νομικής βάσης για κάθε διάταξη ή απόφαση που συνιστά το κεκτημένο του Σένγκεν (ΕΕ L 176, σ. 17). Από το άρθρο 2 της απόφασης αυτής, σε συνδυασμό με το παράρτημά της Α, προκύπτει ότι το Συμβούλιο θεώρησε ως νομική βάση των άρθρων 54 έως 58 της συμβάσεως εφαρμογής τα άρθρα 34 ΕΕ και 31 ΕΕ, τα οποία αποτελούν μέρος του τίτλου VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, ο οποίος επιγράφεται: «Διατάξεις για την αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις».

7 Τα άρθρα αυτά συναποτελούν το κεφάλαιο 3, το οποίο επιγράφεται «Εφαρμογή της αρχής ne bis in idem» και εντάσσεται στον τίτλο ΙΙΙ της σύμβασης εφαρμογής, ο οποίος επιγράφεται «Αστυνομία και ασφάλεια». Το άρθρο 54 προβλέπει τα εξής:

«Όποιος καταδικάσθηκε αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

Η ευρωπαϊκή σύμβαση περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων

8 Το άρθρο 2, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμβάσεως περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων, η οποία υπογράφηκε στο Στρασβούργο στις 20 Απριλίου 1959 (στο εξής: ευρωπαϊκή σύμβαση περί δικαστικής συνδρομής), ορίζει τα εξής:

«Η δικαστική συνδρομή δύναται να μη χορηγηθεί:

[...]

β) εάν το προς ο η αίτησις Μέρος θεωρεί ότι η εκτέλεση της αιτήσεως δύναται να θίξει την κυριαρχία, την ασφάλεια τη δημόσια τάξη ή άλλα ουσιώδη συμφέροντα της χώρας του.»

9 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών διατύπωσε την ακόλουθη επιφύλαξη σχετικά με το άρθρο 2, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμβάσεως περί δικαστικής συνδρομής:

«Η Κυβέρνηση του Βασιλείου των Κάτω Χωρών επιφυλάσσεται να μη χορηγήσει δικαστική συνδρομή στην περίπτωση κατά την οποία η αίτηση αφορά:

[...]

β) δίωξη ή διαδικασία ασυμβίβαστη με την αρχή ne bis in idem,

γ) προκαταρκτική εξέταση ή έρευνα για περιστατικά για τα οποία έχει ήδη ασκηθεί δίωξη κατά του υπόπτου στις Κάτω Χώρες.»

Η ολλανδική νομοθεσία

10 Το άρθρο 36 του ολλανδικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει τα εξής:

«1. Εφόσον δεν συνεχίζεται η ποινική δίωξη, το τελευταίο δικαστήριο της ουσίας ενώπιον του οποίου ήχθη η υπόθεση μπορεί, κατόπιν αιτήσεως του υπόπτου, να κηρύξει την υπόθεση περατωθείσα.

2. Το δικαστήριο μπορεί να επιφυλάσσεται εκάστοτε ως προς την έκδοση αποφάσεως για ορισμένο χρονικό διάστημα, εφόσον ο εισαγγελέας προσκομίζει στοιχεία από τα οποία συνάγεται ότι θα συνεχιστεί η δίωξη.

3. Το δικαστήριο, πριν αποφανθεί, καλεί τον άμεσα ενδιαφερόμενο, εφόσον τον γνωρίζει, και του ζητεί να διατυπώσει την άποψή του για την αίτηση του υπόπτου.

4. Η διάταξη κοινοποιείται αμελλητί στον ύποπτο.»

11 Το άρθρο 255 του ίδιου κώδικα ορίζει τα εξής:

«1. Αν κριθεί ότι δεν πρέπει να απαγγελθεί κατηγορία, αν κοινοποιηθεί στον ύποπτο η απόφαση για την περάτωση της υποθέσεως ή του κοινοποιηθεί ότι δεν εκκρεμεί κατ' αυτού καμία άλλη δίωξη (με την επιφύλαξη, στην τελευταία αυτή περίπτωση, των άρθρων 12i ή 246), δεν επιτρέπεται η δίωξη του υπόπτου για την ίδια πράξη, εκτός αν εμφανιστούν νέα επιβαρυντικά στοιχεία.

2. Νέα επιβαρυντικά στοιχεία συνιστούν μόνο οι δηλώσεις μαρτύρων ή του ίδιου του υπόπτου ή τα στοιχεία, έγγραφα και πρακτικά που κατέστησαν γνωστά εκ των υστέρων ή δεν έχουν εξεταστεί.

3. Στην περίπτωση αυτή δεν επιτρέπεται η απευθείας κλήση του υπόπτου στο ακροατήριο του Rechtbank παρά μόνο μετά τη διενέργεια προκαταρκτικής εξετάσεως σχετικά με τα νέα αυτά επιβαρυντικά στοιχεία [...]».

12 Τέλος, όσον αφορά τις αιτήσεις δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις, το άρθρο 552-l του ολλανδικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει τα εξής:

«1. Η αίτηση χορηγήσεως δικαστικής συνδρομής δεν γίνεται δεκτή:

[...]

b) αν η αποδοχή της έχει ως αποτέλεσμα τη συνεργασία σε ποινική δίωξη ή εκδίκαση υποθέσεως ασυμβίβαστη με την αρχή στην οποία στηρίζεται το άρθρο 68 του Ποινικού Κώδικα και το άρθρο 255, παράγραφος 1, του παρόντος κώδικα,

c) αν αφορά προκαταρκτική εξέταση ή έρευνα για περιστατικά για τα οποία έχει ήδη ασκηθεί δίωξη κατά του υπόπτου στις Κάτω Χώρες [...]»

Η υπόθεση της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

13 Κατόπιν έρευνας που διεξήγαγαν οι ιταλικές αρχές σε συνεργασία με τις ολλανδικές, ο F. M. Miraglia συνελήφθη την 1η Φεβρουαρίου 2001 στην Ιταλία, σε εκτέλεση εντάλματος για σύλληψη και προσωρινή κράτηση, το οποίο είχε εκδώσει ο Giudice delle indagini preliminari (GIP) του Tribunale di Bologna.

14 Ο F. M. Miraglia κατηγορούνταν ότι είχε οργανώσει με συνεργούς τη μεταφορά 20,16 χιλιογράμμων (kg) ναρκωτικών ουσιών τύπου ηρωίνης από τις Κάτω Χώρες στην Μπολόνια, δηλαδή για έγκλημα που προβλέπεται και τιμωρείται από τα άρθρα 110 του Ποινικού Κώδικα και 80 του Προεδρικού Διατάγματος 309/90.

15 Στις 22 Ιανουαρίου 2002 ο Giudice dell'udienza preliminare (GUP) του Tribunale di Bologna παρέπεμψε τον M. F. Miraglia στο ακροατήριο για το ανωτέρω έγκλημα και διέταξε την αντικατάσταση της προσωρινής κρατήσεώς του με περιορισμό κατ' οίκο. Το Tribunale di Bologna αντικατέστησε στη συνέχεια το μέτρο του κατ' οίκο περιορισμού με την υποχρέωση διαμονής στο Mondragone (Ιταλία) και αργότερα ανακάλεσε τελικά κάθε προληπτικό μέτρο, με συνέπεια ο κατηγορούμενος να έχει σήμερα ελευθερία κινήσεων.

16 Παράλληλα οι ολλανδικές δικαστικές αρχές άσκησαν κατά του F. M. Miraglia ποινική δίωξη για τις ίδιες αξιόποινες πράξεις, διότι είχε μεταφέρει από τις Κάτω Χώρες στην Ιταλία περίπου 30 kg ηρωίνης.

17 Με βάση το κατηγορητήριο αυτό ο F. M. Miraglia συνελήφθη από τις ολλανδικές αρχές στις 18 Δεκεμβρίου 2000, αλλά απολύθηκε στις 28 Δεκεμβρίου 2000. Στις 17 Ιανουαρίου 2001 το Gerechtshof te Amsterdam (Κάτω Χώρες) απέρριψε την έφεση του εισαγγελέα κατά της διατάξεως του Rechtbank te Amsterdam (Κάτω Χώρες) με την οποία είχε απορριφθεί η αίτηση συνεχίσεως της κρατήσεως του F. M. Miraglia.

18 Η ποινική δίκη κατά του κατηγορουμένου περατώθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 2001 χωρίς να του επιβληθεί καμία ποινή ή άλλη κύρωση. Κατά την εν λόγω δίκη ο Ολλανδός εισαγγελέας αποφάσισε να αναστείλει την ποινική δίωξη κατά του κατηγορουμένου. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η απόφαση αυτή ελήφθη επειδή για τα ίδια περιστατικά είχε ασκηθεί ποινική δίωξη στην Ιταλία.

19 Με διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 2001, το Rechtbank te Amsterdam επιδίκασε στον κατηγορούμενο αποζημίωση για την περίοδο της προσωρινής κρατήσεώς του και για τα έξοδα δικηγόρου στα οποία είχε υποβληθεί.

20 Με έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2002 ο εισαγγελέας του Rechtbank te Amsterdam απέρριψε την αίτηση δικαστικής συνδρομής της εισαγγελίας του Tribunale di Bologna, επικαλούμενος την επιφύλαξη που είχε διατυπώσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών σχετικά με το άρθρο 2, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμβάσεως περί δικαστικής συνδρομής, αφού το Rechtbank είχε «περατώσει την υπόθεση χωρίς να επιβάλει καμία ποινή».

21 Στις 10 Απριλίου 2003 η ιταλική εισαγγελία ζήτησε από τις ολλανδικές δικαστικές αρχές να την ενημερώσουν για την έκβαση της ποινικής δίκης κατά του F. M. Miraglia και για τον τρόπο περατώσεώς της, προκειμένου να προβεί στην αξιολόγησή τους από την άποψη του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής.

22 Με έγγραφο της 18ης Απριλίου 2003, η ολλανδική εισαγγελία πληροφόρησε την ιταλική ότι είχε αναστείλει τη δίωξη του F. M. Miraglia, χωρίς όμως να παράσχει επαρκή, κατά το αιτούν δικαστήριο, στοιχεία σχετικά με την απόφαση που είχε ληφθεί και με το περιεχόμενό της. Η ολλανδική εισαγγελία ανακοίνωσε ότι επρόκειτο για «απόφαση περατώσεως της δίκης», λόγω της οποίας ήταν αδύνατο, βάσει του άρθρου 255 του ολλανδικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, να ασκηθεί δίωξη για τις ίδιες αξιόποινες πράξεις και να παρασχεθεί δικαστική συνδρομή σε αλλοδαπές αρχές, εφόσον δεν υπήρχαν νέα αποδεικτικά στοιχεία σε βάρος του F. M. Miraglia. Οι ολλανδικές δικαστικές αρχές πρόσθεσαν ότι οποιαδήποτε αίτηση των ιταλικών αρχών για δικαστική συνδρομή θα προσέκρουε στο άρθρο 54 της συμβάσεως εφαρμογής.

23 Κατά το αιτούν δικαστήριο, οι ολλανδικές δικαστικές αρχές αποφάσισαν να μην ασκήσουν ποινική δίωξη κατά του F. M. Miraglia λόγω του ότι εν τω μεταξύ είχε

αρχίσει στην Ιταλία ποινική δίκη στην οποία ο F. M. Miraglia κατηγορούνταν για τις ίδιες αξιόποινες πράξεις. Η εκτίμηση αυτή των ολλανδικών αρχών οφείλεται πιθανώς στην προληπτική εφαρμογή της αρχής ne bis in idem.

24 Κατά το Tribunale di Bologna πάντως, η ερμηνεία αυτή του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής είναι εσφαλμένη, διότι στερεί από αμφότερα τα ενδιαφερόμενα κράτη κάθε συγκεκριμένη δυνατότητα εξακριβώσεως των ευθυνών του κατηγορουμένου.

25 Συγκεκριμένα, αυτή η ερμηνεία του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής εμποδίζει αφενός τις ολλανδικές αρχές να προβούν στην ποινική δίωξη του F. M. Miraglia, για τον λόγο ότι εκκρεμεί στην Ιταλία διαδικασία που αφορά τα ίδια περιστατικά, και αφετέρου τις ιταλικές αρχές να εξακριβώσουν αν ο κατηγορούμενος είναι ένοχος ή αθώος.

26 Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει ότι, ακόμη και αν αποφασίσει ότι δεν πρόκειται για περίπτωση στην οποία εφαρμόζεται η αρχή ne bis in idem, όπως έχουν δεχθεί οι ολλανδικές αρχές, και αποφασίσει να συνεχίσει τη δίκη, θα είναι αναγκασμένο να αξιολογήσει την ευθύνη του F. M. Miraglia χωρίς τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν συλλέξει οι ολλανδικές αρχές και τα οποία θα αποτελούσαν συναφώς σημαντική συμβολή και χωρίς τη δικαστική συνδρομή των αρχών αυτών.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές το Tribunale di Bologna ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει εφαρμογή το άρθρο 54 της συμβάσεως εφαρμογής [...], όταν η δικαστική απόφαση που εκδίδεται στο πρώτο κράτος συνιστά απόφαση για την παύση της ποινικής διώξεως, η οποία εκδίδεται χωρίς καμία απόφαση σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά και για τον λόγο μόνο ότι έχει ήδη ασκηθεί ποινική δίωξη σε άλλο κράτος;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

28 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσία αν η αρχή ne bis in idem, την οποία θέτει το άρθρο 54 της συμβάσεως εφαρμογής, έχει εφαρμογή στην απόφαση των δικαστικών αρχών κράτους μέλους με την οποία η υπόθεση κηρύσσεται περατωθείσα κατόπιν της αποφάσεως του εισαγγελέα να μη συνεχίσει την ποινική δίωξη για τον λόγο και μόνο ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη σε άλλο κράτος μέλος κατά του ίδιου κατηγορουμένου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, χωρίς μάλιστα να πραγματοποιείται καμία αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών.

29 Από το γράμμα του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής προκύπτει ότι όποιος «καταδικάσθηκε αμετάκλητα» σε ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να διωχθεί για τα ίδια πραγματικά περιστατικά σε άλλο κράτος μέλος.

30 Η δικαστική όμως απόφαση που εκδίδεται, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, κατόπιν της αποφάσεως του εισαγγελέα να μη συνεχίσει την ποινική δίωξη για τον λόγο και μόνο ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη σε άλλο κράτος μέλος κατά του ίδιου κατηγορουμένου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, χωρίς να πραγματοποιείται καμία αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών, δεν μπορεί να αποτελεί «αμετάκλητη καταδίκη» του προσώπου αυτού, κατά την έννοια του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής.

31 Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής είναι κατά μείζονα λόγο επιβεβλημένη επειδή είναι η μόνη που αφενός δίδει το προβάδισμα στο αντικείμενο και στον σκοπό της διατάξεως αυτής έναντι των διαδικαστικών στοιχείων, τα οποία εξάλλου ενδέχεται να διαφέρουν από το ένα κράτος μέλος στο άλλο, και αφετέρου διασφαλίζει την αποτελεσματική εφαρμογή του άρθρου αυτού.

32 Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι σκοπός του άρθρου 54 της συμβάσεως εφαρμογής είναι να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να ασκείται κατά ενός προσώπου, το οποίο κάνει χρήση του δικαιώματός του για ελεύθερη κυκλοφορία, ποινική δίωξη για τα ίδια περιστατικά στο έδαφος περισσότερων του ενός κρατών μελών (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 2003, C-187/01 και C-385/01, Gözütok και Brügge, Συλλογή 2003, σ. I-1345, σκέψη 38).

33 Η εφαρμογή όμως του άρθρου αυτού σε απόφαση περατώσεως της ποινικής διαδικασίας, όπως είναι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης απόφαση, θα είχε ως αποτέλεσμα, αν όχι να εμποδίζει εξ ολοκλήρου, πάντως να δυσχεραίνει κάθε συγκεκριμένη δυνατότητα επιβολής κυρώσεως, εντός των ενδιαφερομένων κρατών μελών, για την παράνομη συμπεριφορά που καταλογίζεται στον κατηγορούμενο.

34 Πρώτον, η εν λόγω απόφαση περατώσεως της διαδικασίας θα εκδιδόταν από τις δικαστικές αρχές κράτους μέλους χωρίς καμία αξιολόγηση της παράνομης συμπεριφοράς που καταλογίζεται στον κατηγορούμενο. Δεύτερον, θα κινδύνευε να ματαιωθεί η κίνηση ποινικής διαδικασίας σε άλλο κράτος μέλος για τα ίδια περιστατικά, μολονότι η άσκηση της διώξεως αυτής θα είχε αποτελέσει τον δικαιολογητικό λόγο για την παύση της ποινικής διώξεως εκ μέρους του εισαγγελέα του πρώτου κράτους μέλους. Το αποτέλεσμα αυτό θα προσέκρουε προδήλως στον ίδιο τον σκοπό των διατάξεων του τίτλου VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, ο οποίος διακηρύσσεται στο άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, τέταρτη περίπτωση, ΕΕ, δηλαδή στην επιδίωξη της Ένωσης «να διατηρήσει και να αναπτύξει την Ένωση ως χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σε συνδυασμό με κατάλληλα μέτρα όσον αφορά [...] την πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας».

35 Κατά συνέπεια, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η αρχή ne bis in idem, την οποία θέτει το άρθρο 54 της συμβάσεως εφαρμογής, δεν έχει εφαρμογή στην απόφαση των δικαστικών αρχών κράτους μέλους με την οποία η υπόθεση κηρύσσεται περατωθείσα κατόπιν της αποφάσεως του εισαγγελέα να μη συνεχίσει την ποινική δίωξη για τον λόγο και μόνο ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη σε άλλο κράτος μέλος κατά του ίδιου κατηγορουμένου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, χωρίς μάλιστα να πραγματοποιείται καμία αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Η αρχή ne bis in idem, την οποία θέτει το άρθρο 54 της Σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στις 19 Ιουνίου 1990 στο Σένγκεν, δεν έχει εφαρμογή στην απόφαση των δικαστικών αρχών κράτους μέλους με την οποία η υπόθεση κηρύσσεται περατωθείσα κατόπιν της αποφάσεως του εισαγγελέα να μη συνεχίσει την ποινική δίωξη για τον λόγο και μόνο ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη σε άλλο κράτος μέλος κατά του ίδιου κατηγορουμένου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, χωρίς μάλιστα να πραγματοποιείται καμία αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών.

(υπογραφές)